

CÂND S-A DECIS SOARTA OMENIRII...

„De îndată ce a existat păcatul, a existat și un Mântuitor...

De îndată ce Adam a păcătuit, Fiul lui Dumnezeu
S-a prezentat drept garant pentru omenirea căzută.”

Credința prin care trăiesc, p. 75 engl.

ÎN PUSTIA ISPITIRII

„Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit.” Luca 4:1, 2.

Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Isus a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu. El nu a chemat ispita. S-a dus în pustie ca să fie singur și să mediteze asupra misiunii și lucrării Sale. Prin post și rugăciune, El avea să-și întărească sufletul pentru cărarea însângerată pe care trebuia să meargă. Dar Satana știa că Isus S-a dus în pustie și a socotit că acela era timpul cel mai potrivit pentru a se apropia de El.

În lupta care se dădea între Domnul luminii și mai marele împărăției întunericului, aveau să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câștigând stăpânirea asupra oamenilor, el și-a întins puterea peste lumea întreagă. Hristos a venit să respingă pretenția lui Satana. Ca Fiul al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau aveau să fie eliberați de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâștigată...

La nașterea lui Isus, Satana știa că venise Cineva, care avea o împuternicire divină, ca să lupte pentru a-i lua stăpânirea. El a început să tremure când a auzit cuvintele îngerului, care adevereau autoritatea Împăratului nou-născut. Satana cunoștea foarte bine poziția pe care o avea Hristos în cer, ca Preaiubit al Tatălui. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină pe pământul acesta ca om îl umplea de uimire și de temere. El nu putea să pătrundă taina acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înțelege o așa iubire pentru neamul omenesc înșelat. Gloria și pacea din ceruri și bucuria comuniunii cu Dumnezeu erau slab înțelese de

GHETSIMANI

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul Se îndrepta încet spre grădina Ghetsimani. Plină și clară, luna din timpul Paștelui strălucea pe un cer fără nori. Orașul corturilor de pelerini era cufundat în tăcere. Până atunci, Domnul Hristos vorbise cu multă seriozitate ucenicilor Săi, instruindu-i; dar, pe măsură ce Se apropia de Ghetsimani, El devenea neobișnuit de tăcut. El vizitase adesea acest loc pentru meditație și rugăciune, dar niciodată cu o inimă atât de plină de tristețe ca în această noapte a ultimei Sale lupte. În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. Când ajungea în conflict cu oamenii care erau inspirați chiar de Satana, El putea spune: "Cel ce M-a trimis, este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 8:29). Dar acum, avea simțământul că este despărțit de lumina prezenței lui Dumnezeu, care-L susținea. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. Vinovăția neamului omenesc căzut trebuia să fie purtată de El. Asupra Sa, care nu cunoștea păcatul, avea să fie așezată nelegiuirea noastră a tuturor. Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinei pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său. Simțind cât de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: "Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte" (Mat. 26:38 p.p.).

Pe când se apropiau de grădină, ucenicii observară schimbarea petrecută cu Învățătorul lor. Niciodată până atunci nu-L văzuseră atât de trist și de tăcut. Pe măsură ce înaintau, această stranie tristețe se adâncea tot mai mult; și totuși ei n-au îndrăznit să-L întrebe care era motivul acestei stări. Ajungând în grădină, ucenicii se uitau cu grijă să găsească mai repede obișnuitul Său loc retras, pentru ca Domnul lor să Se poată odihni. Fiecare pas pe care-l făcea acum, îl făcea cu mare efort... Ființa Sa se clătina ca și când era gata să cadă.... El gemea cu glas tare, ca și când Se afla sub greutatea unei poveri teribile. În două rânduri, ucenicii Săi L-au sprijinit, altfel ar fi căzut la pământ.

Nu departe de intrarea în grădină, Domnul Isus i-a părăsit pe ucenicii Săi, cu excepția a trei dintre ei, cerându-le să se roage pentru ei și pentru El. Împreună

GOLGOTA

"Când au ajuns la locul numit 'Căpățâna', L-au răstignit acolo..." Luca 23:33.

Omare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vesteaua cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul, și oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării.

Când Domnul Isus a trecut de poarta curții lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiți, care sângerau. Doi tovarăși de tâlhărie ai lui Baraba aveau să sufere moartea o dată cu Domnul Hristos și asupra lor au fost, de asemenea, puse crucile pregătite pentru ei. Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune și suferință. De la Cina Paștelui luată cu ucenicii Săi, El nu mâncase și nu băuse nimic. În conflictul cu forțele satanice din grădina Ghetsimani, El fusese în agonie. Îndurase durerea teribilă a trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa și la Pilat. De la Pilat, fusese trimis la Irod și înapoi la Pilat. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice - toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine. Domnul Hristos însă n-a cedat. El n-a rostit nici un cuvânt, decât pentru slava lui Dumnezeu. În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie și demnitate.

Sosind la locul execuției, osândiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile celor care-i așezau pe cruce; dar Domnul Hristos n-a opus nici o rezistență. Mama Domnului Hristos, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase pașii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii și dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit și să-I ștergă fruntea care cândva se odihniase la pieptul său. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. Asemenea ucenicilor, ea încă mai nutrea speranța că Domnul Hristos avea să-și manifeste puterea și să Se elibereze din mâinile vrăjmașilor Săi. Din nou inima i se strânse când își aduse aminte de cuvintele

"S-a isprăvit!"

Domnul Isus nu Și-a încheiat viața până când n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă și, o dată cu ultima Sa răsufare, El a exclamat: "S-a isprăvit!" (Ioan 19:30). Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt I-au asigurat biruința. Ca biruitor, El Și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. N-a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat o dată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția.

Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul "S-a sfârșit" a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărtășesc din roadele biruinței lui Hristos.

Caracterul lui Satana n-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute în păcat până la moartea Domnului Hristos. Arhiapostatul s-a înveșmântat în așa fel în înșelăciune, încât chiar ființele cerești n-au priceput principiile lui. Ele n-au văzut în mod clar natura răzvrătirii lui.

El a fost o ființă de o minunată putere și slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Despre Lucifer, Domnul spunea: "Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe" (Ezech. 28:12). Lucifer fusese heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă datorită poziției sale înalte pe care o avusese la Tatăl.

Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire și prezentarea